

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. J. H.,** zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem v Praze, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy,** se sídlem v Praze, Mariánské náměstí 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení Mgr. E. H., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2010, č. j. 5 Ca 233/2009 - 59,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2010, č. j. 5 Ca 233/2009 - 59, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 9. 2009, č. j. S-MHMP 587615/2009/OST/Hn/Pd, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 19 400 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta JUDr. Ondřeje Tošnera.

Odůvodnění:

Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) navrhuje zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2009, č. j. S - MHMP 587615/2009/OST/Hn/Pd, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a

bylo potvrzeno rozhodnutí odboru stavebního Úřadu městské části Praha 13 ze dne 30. 4. 2009, č. j. P 13-18157/2009, jímž byla povolena stavba: stavební úpravy rodinného domu P. 5, S., č. p. 1246, ul. J., na pozemku č. parc. 1236/72, 1236/35 v k. ú. Stodůlky.

I. Kasační stížnost stěžovatele

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je vadný a nezákonný, a to z důvodu rozporu stavby s územním rozhodnutím o umístění stavby, zejména pak nebylo vydáno územní rozhodnutí o změně stavby.

Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně namítá, že není pravdivé tvrzení, že se v daném případě jedná jen o stavební úpravu (při níž nedochází ke zvětšení půdorysného či výškového ohraničení stavby), neboť ke zvětšení půdorysného ohraničení stavby dochází z důvodu:

- zvětšení šířky střešní římsy oproti stávajícímu stavu (není pravdivé tvrzení, že ke zvětšení přesahu střešní římsy nedochází, když toto, byť dle stavebního úřadu „nepatrné“ a redukované zvětšení, potvrzuje stavební úřad ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2009 (na str. 10 hovoří o „...zvětšení šířky střešní římsy oproti stávajícímu stavu“),

- realizace přístavby - krytého vchodu do domu (o rozměrech 5,260 m x 3,480 m) - vzhledem k tomu, že touto částí stavby se stavba nepochybně půdorysně rozšiřuje, jedná se tak dle ustanovení § 2 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o přístavbu,

- realizace nového vzduchotechnického zařízení (na střeše a na zdi nyní samostatného objektu).

Zejména ohledně zastřešení - o půdorysných rozměrech 5,260 m x 3,480 m (tj. 18.30 m^2) - je situace zcela nepochybná (o tom, že soud k posouzení této přístavby nepřistupoval správně, svědčí i jeho označení této přístavby za „stříšku“, ačkoli tato „stříška“ má půdorys 18,3 m^2).

Jestliže soud reprodukuje tvrzení žalovaného, že tímto zastřešením „nevzniká žádný prostor vymezený svislými konstrukcemi“, potom je nejprve třeba uvést, že toto pro posouzení, zda se jedná o přístavbu nebo nikoli, není vůbec rozhodné. Dle ustanovení § 2 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. je přístavbou taková změna stavby, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje, a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Že by přístavba musela být „prostorem vymezeným svislými konstrukcemi“, se v této definici nikde nehovoří. Ba naopak, je řada přístaveb, které prostorem vymezeným svislými konstrukcemi nejsou, např. terasy apod. Rozhodným je pouze, zda nová část stavby půdorysně stávající stavbu rozšiřuje či nikoli, a to bez ohledu na její stavebně technický charakter. Stěžovatel považuje za nepřípustné, aby byly jakkoli „dotvářeny“ zákonné definice, a na základě takto dotvořených definic byly nesprávně posuzovány jednotlivé případy, o nichž správní orgán rozhoduje.

Městský soud, stejně jako žalovaný nesprávně věc posoudil, tvrdí-li, že zastřešení není provozně propojeno se stávajícím rodinným domem. Jestliže je zastřešení realizováno

nad (navíc hlavním) vstupem do rodinného domu, potom je zcela nepochybné, že se jedná o část stavby (dotvářející vstup domu), která je s domem provozně propojena (o tom, že by přístavbou provozně propojenou se stávající stavbou musel vzniknout nějaký uzavřený prostor, se - jak již je uvedeno výše - nikde v zákonné definici přístavby nehovoří). Do domu lze totiž hlavním vchodem vstoupit pouze uvedeným krytým vchodem do domu, tj. toto zastřešení je jistě provozně propojeno s domem. Jinými slovy, zastřešení je vybudováno pro zastřešení vstupu do domu, tj. za účelem jeho provozního využití při užívání domu.

Soud dále po právní stránce otázku zastřešení vchodu zcela nesprávně posoudil i v tom ohledu, že dospěl k závěru, že nejedná-li se o přístavbu, není nutno „projednání v územním řízení“. Tento závěr je dle stěžovatele též nesprávný a nezákonný.

Projednání v územní řízení by nebylo potřeba pouze tehdy, jednalo-li by se o stavební úpravu. Z ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb. nepochybně vyplývá, že změna stavby je stavební úpravou jen tehdy, zachovává-li se jí půdorysné a výškové ohraničení stavby. Vzhledem k tomu, že se zastřešením (o půdorysných rozměrech 18,3 m^2) zcela nepochybně rozšiřuje půdorys stavby, je potom zřejmé, že se o stavební úpravu jednat nemůže. Nadto, i kdyby měl závěr soudu o charakteru přístavby platit (tj, že se snad o přístavbu dle cit. ustanovení stavebního zákona nejedná), potom stejně nelze akceptovat závěr, že v daném případě nebylo pro realizaci předmětné stavby rozhodnutí o jejím umístění třeba. Jestliže se totiž nejedná o změnu stavby (nejedná se o stavební úpravu ani nástavbu a nejednalo-li by se ani o přístavbu), potom se bude jednat o stavbu novou, samostatnou, a tím spíše je jejího umístění třeba. Existují tedy jen dvě možnosti - bud‘ se jedná o přístavbu, nebo se nejedná o přístavbu (o změnu stavby), ale potom se jedná o stavbu novou; přitom v obou těchto případech ji však nelze povolit bez toho, aniž by tato stavba byla nejprve umístěna.

V daném případě bylo tedy možno realizovat předmětnou stavbu pouze na základě rozhodnutí o změně stavby – ustanovení § 81 zákona č. 183/2006 Sb. (kterým by byly nahrazeny výše uvedené podmínky územního rozhodnutí ze dne 23. 7. 1996. č. j. 125879/96/OURJJZ/Kat, vydaného samotným žalovaným). Z uvedeného vyplývá, že stavba byla povolena mj. v rozporu s ustanovením § 81 a ustanovením § 111 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., a proto měl soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

V návaznosti na tuto ve věci zásadní námitku, stěžovatel namítá nedodržení minimálních odstupových vzdáleností, narušení kvality prostředí a pohody bydlení a nerespektování architektonických a urbanistických charakteristik prostředí. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se ztotožňuje s posouzením otázky, tak jak ho učinil městský soud a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Skutečnosti rozhodné pro posouzení kasačních námitek uplatněných.stěžovatelem

Stavební odbor Úřadu městské části Praha 13 dle § 112 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) vydal k žádosti stavebníka A. K. rozhodnutí čj.P13-18157/2009, ze dne 30. 4. 2009, kterým povolil stavbu: „stavební úpravy rodinného domu“. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel i osoba zúčastněná na řízení odvolání. V něm namítali, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, neboť navrhovaná stavba není v souladu s podmínkami územního rozhodnutí, jelikož projektová dokumentace předložená ke stavebnímu řízení je v rozporu s rozhodnutím o umístění stavby ze dne 23. 7. 1996. Rovněž bylo namítnuto, že navrhovaná stavba je v rozporu s požadavkem čl. 4 odst. 1 vyhl. hl. m. Prahy č. 26/1999, neboť navrhovaná změna neodpovídá požadavku na zachování pohody bydlení, a to zejména z hlediska zastínění rodinného domu a odpočinkové části zahrady. Další námitka se týkala rozporu s ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť i přes nedoplnění požadovaných dokladů stavebníkem ve stanovené lhůtě nebylo řízení zastaveno; ve věci nebyl stavebním úřadem řádně zjištěn skutkový stav, v projektu nebyl řešen přístup k měřidlům plynu a elektřiny.

K odvolacím námitkám stěžovatele žalovaný předně konstatoval, že navrhovanou stavební úpravou nedochází ani k navýšení předmětné stavby ani k jejímu půdorysnému rozšíření, proto podle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžadují stavební úpravy územní rozhodnutí o změně stavby ani územní souhlas.

K námitce týkající se rozporu předmětné stavby s územním rozhodnutím ze dne 23. 7. 1996 žalovaný uvedl, že ke konzumaci podmínek tohoto rozhodnutí došlo vydáním kolaudačního rozhodnutí č. j. Ový P1236/72-3511/PP-Bu-Rk, ze dne 28. 9. 1999, které nabylo právní moci dne 30. 9. 1999. K dalším námitkám žalovaný stran přístavby krytého vchodu do předmětného rodinného domu uvedl, že zastřešení nad hlavním vstupem nelze považovat za přístavbu vyžadující projednání v územním řízení, příp. vydání územního souhlasu, neboť uvedeným zastřešením nevzniká žádný prostor vymezený svislými konstrukcemi, který by byl provozně propojený se stávajícím rodinným domem; předmětné zastřešení je tedy nutno považovat za stavební úpravu ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Žalovaný se rovněž vypořádal s ostatními námitkami týkajícími se odstupových vzdáleností obvodových stěn, střechy domu a samostatné garáže, zastínění vzhledu stavby i umístění a přístupu k měřidlům, a odvolání zamítl (tyto námitky jsou však ve vztahu k zásadní otázce ve věci, a to povahy provedené stavby, resp. jejich „úprav“, až sekundární).

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž především uplatnil zásadní námitku, a to rozpor s rozhodnutím o umístění stavby ze dne 23. 7. 1996, v němž je v podmínce č. 5 výslovně stanoveno, že RD budou mít valbové a polovalbové střechy, jedno nadzemní podlaží a podkroví. Toto územní rozhodnutí nebylo v těchto podmínkách změněno.

V žalobě stěžovatel poukázal na ust. § 93 odst. 2 stavebního zákona, z něhož zcela jednoznačně vyplývá, že podmínky územního rozhodnutí o umístění stavby platí po celou dobu trvání stavby; odmítl proto argumenty žalovaného vedoucí k závěrům, že by předmětná stavby měla být absolutně do budoucna limitována územním rozhodnutím vydaným na původní stavbu; tak tomu zcela jistě není, avšak změny podmínek územního

rozhodnutí je možno dosáhnou pouze jeho změnou, jak se ostatně již několikráte v daném případě i stalo, či novým projednáním stavby v územním řízení (čímž dojde přímo či nepřímo k nahrazení původních podmínek) – to se však v dané věci nestalo. Stěžovatel uvádí, že pokud by měly platit argumenty žalovaného, bylo by možno podmínky územního rozhodnutí lehce obejít tím, že stavba sice bude postavena tak, aby jim vyhověla, ale poté již hned nebudou tyto respektovány bezprostředním povolením změny stavby. Dle stěžovatele nemůže dojít kolaudačním rozhodnutím ke konzumaci podmínek územního rozhodnutí, minimálně nikoli těch, které se týkají objemových a vzhledových parametrů stavby, které musí být splněny i po, resp. právě po dokončení a kolaudaci stavby; tyto podmínky platí do doby, dokud není stavba či její změna projednána v novém územním řízení, což se v dané věci nestalo. Dle stěžovatele měla být projednána minimálně změna územního rozhodnutí, neboť z projektové dokumentace je zřejmé, že došlo ke zvětšení půdorysného ohraničení stavby. Stěžovatel zde poukazuje především na zvětšení šířky střešní římsy oproti stávajícímu stavu (což potvrdil i správní orgán 1. stupně); dále poukázal na to, že před vstupem do domu nově dojde k realizaci přístavby o rozměrech 5,260 x 3,480 m – krytého vchodu domu (závětří), přitom tato přístavba mění stávající půdorysné ohraničení (touto skutečností se stavební úřad vůbec nezabýval a zcela ji pominul). V žalobě byly dále uplatněny shodné námitky jako v řízení odvolacím, tyto se týkaly nedodržení odstupových vzdáleností, zastínění, apod. Jak již bylo uvedeno výše, posouzení těchto námitek je ve vztahu k výše uvedené námitce, která je ve věci zásadní, tj. že ve v předmětné věci nejedná o stavební úpravu nepodléhající územnímu řízení, až druhotné, proto je zde Nejvyšší správní soud výše nerozebírá.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zásadní námitkou, kterou stěžovatel uplatňoval v průběhu celého řízení správního, a poté i řízení soudního, od jejíhož posouzení jsou závislé i námitky ostatní (odstupové vzdálenosti, zastínění apod.), je tvrzený rozpor s rozhodnutím o umístění stavby ze dne 23. 7. 1996, v němž jsou výslovně stanoveny parametry stavby, přitom v daném případě „úpravy“ stavby rodinného domu provedené stavebníkem, znamenaly zvětšení půdorysného ohraničení stavby, tato měla být proto v novém územním řízení projednána, a mělo být vydáno nové rozhodnutí.

Klíčovou otázkou *sine qua non* je, zda předmětnou změnou stavby rodinného domu došlo ke změně výškového či půdorysného ohraničení stavby, tedy zda se jedná toliko o stavební úpravu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, tak jak změnu stavby posoudil žalovaný a městský soud. Ostatní námitky stěžovatele jsou de facto na tomto posouzení závislé a navazující.

Ustanovení § 2 odst. 5 stavebního zákona.stanoví, že změnou dokončené stavby je: a) nástavba, kterou se stavba zvyšuje, b) přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou, c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby. Podle odst 6 cit. ustanovení změnou stavby před jejím dokončením se rozumí změna v provádění stavby oproti jejímu povolení nebo dokumentaci stavby ověřené stavebním úřadem.

Nástavba je změna dokončené stavby, kterou se původní stavba zvyšuje; jde nejčastěji o nástavbu podlaží či části podlaží na stávající budovu. Stavební zákon nestanovuje žádný minimální rozměr tohoto zvýšení; nemusí proto jít nutně o zvýšení celého podlaží. Podstatné je, že se změní vertikální rozměr obou bokorysů stavby. Nástavbou je i zvýšení samostatného komínu, stožáru (pokud je stavbou) apod. Podle ustanovení § 2 odst. 4 stavebního zákona se pod pojmem stavba rozumí i část stavby. To znamená, že i zvýšení části stavby může být nástavbou.

Přístavba je změnou dokončené stavby, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje, a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Významná je zde podmínka provozního propojení přístavby a původní stavby. Při jejím nesplnění by obvykle nešlo o přístavbu, ale (většinou) o samostatnou novou stavbu. Provozním (komunikačním) propojením se rozumí zejména otvor mezi původní stavbou a nově vzniklou částí; typicky dveře, okno.

Nelze proto souhlasit s názorem žalovaného, který převzal i městský soud, že jako přístavbu nelze posoudit nepatrné zvětšení šířky střešní římsy oproti stávajícímu stavu. Pokud toto zvětšení římsy stavbu půdorysně rozšiřuje, nemůže se jednat o stavební úpravu, tak jak je definována stavebním zákonem. Jedinou výjimkou, v zákoně výslovně uvedenou, je zateplení pláště stavby, které, přestože rozšiřuje půdorys stavby, je bráno jako stavební úprava. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je pojmově vyloučeno, aby se mohlo jednat o stavební úpravu, dochází-li k rozšíření půdorysu.

Nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu ani zastřešení nad vchodem rodinného domu považovat za stavební úpravy dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Neobstojí zde odůvodnění žalovaného, že uvedeným zastřešením nevzniká žádný prostor vymezený svislými konstrukcemi, který by byl provozně propojený se stávajícím rodinným domem. Vchodové dveře spojující přístřešek s domem jsou rozhodně typickým provozním propojením. Další podmínku, kterou je dle městského soudu třeba naplnit, aby se mohlo jednat o přístavbu – musí se jednat o prostor vymezený svislými konstrukcemi – městský soud neodůvodnil, resp. neuvedl, z čeho tato podmínka vyplývá.

Nejvyšší správní soudu při posouzení, zda vchodová stříška rozšiřuje zastavěnou plochu stavby vycházel z následujícího:

Co je zastavěná plocha stanoví např. v Příloze 1 Měření a výpočet výměr staveb a jejich částí vyhláška č. 3/2008 Sb., kterou se provádí zákon č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku (oceňovací vyhláška). Zastavěnou plochou nadzemní části stavby se rozumí plocha

ohraničená ortogonálními průměty vnějšího líce svislých konstrukcí všech nadzemních podlaží do vodorovné roviny; zastavěnou plochou podlaží se rozumí plocha půdorysného řezu v úrovni horního líce podlahy tohoto podlaží, vymezená vnějším lícem obvodových konstrukcí tohoto podlaží včetně omítky; u objektů poloodkrytých (bez některých obvodových stěn) je vnějším obvodem obalová čára vedená vnějším lícem svislých konstrukcí; plochy lodžií a arkýřů se započítávají; u zastřešených staveb nebo jejich částí bez obvodových svislých konstrukcí je zastavěná plocha podlaží vymezena ortogonálním průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny.

Zastavěnou plochu zmiňuje rovněž ustanovení § 10 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů. Základem daně ze stavby dle citovaného ustanovení je výměra půdorysu nadzemní části stavby v m^2 (dále jen "zastavěná plocha") podle stavu k 1. lednu zdaňovacího období. U stavby bez svislé nosné konstrukce se půdorysem rozumí plocha ohraničená průmětem obvodu stavby dotýkající se povrchu přilehlého pozemku ve vodorovné rovině. U stavby se svislou nosnou konstrukcí se půdorysem rozumí průmět obvodového pláště stavby na pozemek.

Podle ČSN 73 4055 „Výpočet obestavěného prostoru pozemních stavebních objektů“, z roku 1963 Str. 2 I. Názvosloví Zastavěná plocha – plocha půdorysného řezu vymezeného vnějším obvodem svislých konstrukcí uvažovaného celku (budovy, podlaží nebo jejich části); v I. podlaží se měří nad podnoží nebo podezdívkou, přičemž se izolační přizdívky nezapočítávají. U objektů nezakrytých nebo poloodkrytých je zastavěná plocha vymezena obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí v rovině upraveného terénu.

V projednávané věci sporná vchodová stříška nikoli nepodstatné velikosti, je zcela zjevně nezakrytý objekt, který rozšiřuje zastavěnou plochu stavby o plochu vymezenou ortogonálním průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny. Tato plocha stavbu půdorysně rozšiřuje, nemůže se proto jednat o stavební úpravu ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona.

Výškové ohraničení stavby (stěžovatel namítá pouze nárůst o vzduchotechnické zařízení), jak již bylo uvedeno výše, je odvislé od změny vertikální rozměru obou bokorysů stavby. Pokud bylo změněno podkroví na plné druhé patro, nedošlo sice ke zvýšení absolutní výšky budovy, došlo však k navýšení stavby o rozdíl mezi střechou valbovou a plochou. Stavba, popřípadě její zastřešení, je seshora ohraničeno vnějšími plochami střešní konstrukce, o stavební úpravu by se mohlo jednat, pokud by změnou stavby nedošlo k překročení výšky této plochy. K překročení výškového ohraničení stavby předmětnou změnou stavby došlo, rovněž se proto nemohlo jednat o stavební úpravu.

Zákon stanoví pro stavební úpravy nezbytnou společnou podmínku, a to zachování půdorysného i výškového ohraničení stavby. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že tato podmínka nebyla zachována. Je nutno proto přisvědčit stěžovateli, že předmětnou změnu stavby nebylo možno posoudit jako stavební úpravu ve smyslu ust § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona.

Podle ust. § 76 stavebního zákona lze umisťovat stavby nebo zařízení, provádět jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.

Podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) stavebního zákona je územním rozhodnutím rovněž rozhodnutí o změně stavby.

Podle ust. § 81 odst. 2 stavebního zákona rozhodnutí o změně stavby vyžadují nástavby, přístavby a změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně mění nároky stavby na okolí. Podle odst. 3 cit. ustanovení rozhodnutí o změně stavby ani územní souhlas nevyžadují pouze stavební úpravy, nebo udržovací práce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o nástavbu, resp. přístavbu, nikoli pouze o stavební úpravy, které by neměnily půdorys původní stavby.

S ohledem na skutečnost, že změnou stavby došlo k jak půdorysnému, tak výškovému rozšíření stavby, nemohly správní orgány ani městský soud označit posuzovanou změnu stavby jako stavební úpravu. Jedná se tedy o změny stavby (přístavbu a nástavbu), u kterých stavební zákon v ustanovení § 81 (na rozdíl od stavební úpravy) vyžaduje rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území.

Nevyšší správní soud proto shledává stěžovatelovu námitku týkající se absence územního rozhodnutí o změně stavby důvodnou, ostatními námitkami se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť již důvodnost této námitky nemohla vést k jinému závěru než že rozhodnutí žalovaného trpí nezákonností, neboť bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že nesprávné právní posouzené převzal ve svém rozhodnutí i městský soud, je rovněž jeho rozhodnutí nezákonné. Za této situace je proto nadbytečně zabývat se ostatními námitkami stěžovatele, neboť se jimi bude muset zabývat správní orgán v novém řízení.

Stěžovatel kasační stížností požadoval zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Tento návrh odpovídal pravomoci Nejvyššího správního soudu v době podání kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.). Dnem 1. 1. 2012 nabyla účinnosti novela soudního řádu správního provedená zákonem č. 303/2011 Sb. Podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. v nyní platném znění, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. cit. ustanovení. Podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

Pravomoc Nejvyššího správního soudu zrušit rovněž rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je pouze na zvážení Nejvyššího správního soudu, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu. V daném případě

je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu mělo být městským soudem pro nezákonnost zrušeno. Z povahy věci, tj. naplnění důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zde nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení, či vypořádání dalších žalobních námitek, které by bylo lze městskému soudu uložit, a jehož výsledkem by mohl být jiný právní závěr. Pokud by Nejvyšší správní soud zrušil pouze rozsudek městského soudu, tento by pouze „přenesl" závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu do svého nového rozhodnutí, kterým by rozhodnutí žalovaného zrušil.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. Tomu také podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

Nejvyšší správní soud, který je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle ustanovení § 60 odst. 1, ustanovení § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 5000 Kč za zaplacené soudní poplatky (2000 Kč za žalobu, 3000 Kč za kasační stížnost) a částkou 12 000 Kč za 5 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, 2 x 2 hodiny účasti na jednání před městským soudem a podání kasační stížnosti) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší částka 2100 Kč [ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč k jednomu úkonu.

Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená dle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., činí 2400 Kč. Celkem tak náklady řízení tvoří částka 19 400 Kč. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 19 400 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. února 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu